

dat. — Esztegár
 31 meglelégedéssel
 a szegény árvákról
 p tanúsága. Annál
 szünidőt. Magyar
 lán kívül is töre-
 lomásul venni, ha
 ka és Erzsike. A
 áltam a kis gyűjtő-
 zünetet mond nek-
 ke története, remé-
 gíteni várakozáso-
 öngye kísérlet. --
 uság» ára negyed-
 a pedig: Budapest,
 a jó bizonyítványt
 A rejtvények nem
 törd a fejedet. —
 et Csokonai jöven-
 Ha a költő Csoko-
 zik kérdésed, azt
 mtörténet semmit
 em jövendőlggett,
 gysem olyasmivel
 jőzan ember tudja,
 ncs tőle ilyesméről,
 apható. — **Mairo-**
 telt senkivel s min-
 mely kezemhez jut.
 zavar oka, postán-e
 özreműködők nyu-
 n eljártál a dolgo-
 ény, elbeszélés stb.,
 sorolok, egy s más

ság.

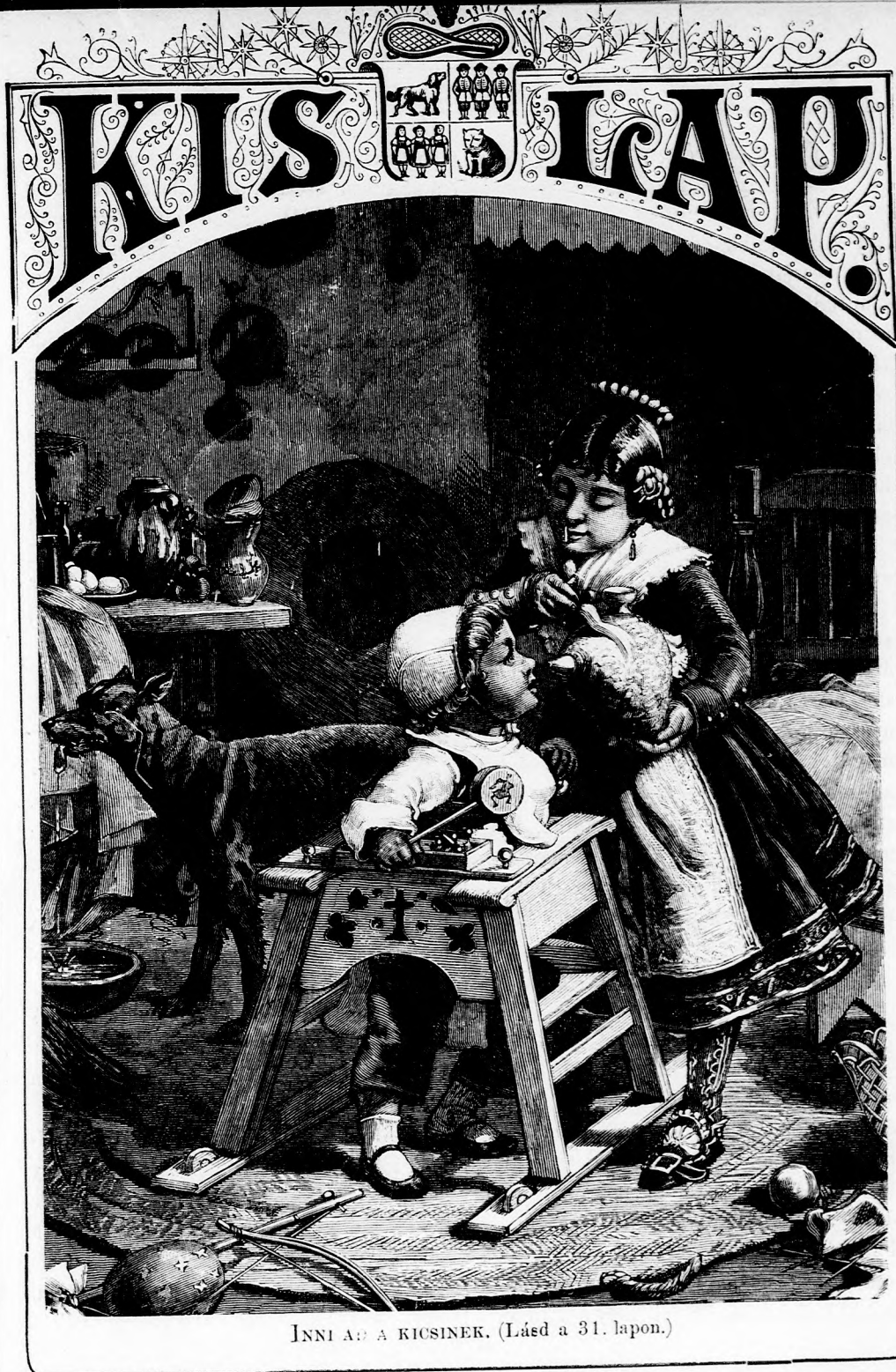
aggott magyar író
 Hatsék Nándor 1
 hály, mint részvét-
 ton meghalt, az ő
 erekesztem. A leg-
 adományokat az
 özvegyének jutta-

ái javára: Eszte-

mutatva a »Nemzet«

jen a kegyes ada-
Forgó bácsi.

sz., Athenaeum-épület.
 ndai részv. társulat.

INNIAK A KICSINEK. (Lásd a 31. lapon.)

XXVII. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. július 13-án.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

Az EMBEREK szánakozva, meghatva beszéltek ott a halott körül. Senki sem tudta, ki ez az idegen nő, mi lelte; csak az orvos mondta, hogy láthatni, hogy már régóta volt sulyosan beteg. Mivel pedig senki sem ismerte, a rendőr intézkedett, hogy elszállítsák a kórházba; onnan majd eltemetik. Már vitték, mikor az az ór, a ki látta Évikét játszani, aztán a mamához menni, felkiáltott:

— Hát abból a szegény kis leányból most már mi lesz?

Évike ott állt Lujza mellett, keservesen sírdogálva. Mi történt a mamájával, azt ő nem tudta, nem értette, csak azért sírt, mert a mama nem szól hozzá, bizonyosan haragszik, pedig hiszen jól viselte magát... Az emberek sajnálkozva néztek a szegény kicsikére, ki elvesztette édes anyját. Pedig még nem is tudták, mily teljesen elhagyatva, mily árván maradt a kicsike. Egy szelid arczu, egyszerű öltözetű asszony odalépett Évikéhez s kézen fogta.

— Jőjj kedves kicsike, majd én vezetlek.

— Én is vezetem, szólt Lujza.

Évike, mikor jobbról is, balról is olyan nyájas arcot látott, megnyugodott és engedelmeskedett. Nem igen messze kellett menni. Egy nagy épületbe vitték be a halottat s egy teremben komoly képű urak nézték, majd a ruháit vizsgálták, kutatták ki. Azt keresték, van-e nála valami irás, névjegy vagy efféle valami, a miből meg lehetne tudni, hogy hát kicsoda

volt, mert hát értesíteni kellene a családot a szomorú esetről, a kis leánykát pedig hazaküldeni. De mind hiába kerestek, nem találtak semmit. Kérdezték Évikét, de ez semmit sem tudott a maga nevének kívül. Nagy sokára annyit mégis megértettek a beszédéből, hogy nem ide valók, vasuton jöttek. Így azonban még rosszabb volt a dolog, mert hogy az ország melyik részéből jöttek, azt a kicsike nem tudta. A hivatalnok végre abbahagyta a kérdegetést és így szólt:

— Egyelőre nem tehetünk semmit. Majd tudakozódunk, kutatunk, de attól tartok, nem igen jövünk nyomra. A szegény halottat eltemetjük, de mi lesz ezzel a leánykával. Van-e valaki, a ki kész volna őt magához fogadni?

— Én magamhoz fogadom, szólt az az asszony, a ki ide vezette Évikét.

De ugyanakkor, mikor a jó asszony ezt mondta, egy másik vékonyka hang, nyilván gyermek hangja, szintén kiáltá:

— Én magamhoz fogadom.

Az emberek nagyot nevettek, kivált mikor látták, hogy egy kis leányka mondja ezt. A komoly hivatalnok is kénytelen volt elmosolyodni.

— Hát ki vagy te, kis leányom? kérdé.

— Köves Lujza, az édes anyám boltosné, amott a sétatér mellett.

— No's kis leányom, szólt a hivatalnok, máskor ne szólj bele ilyen komoly dologba. Ez nem gyermeknek való. Te nem fogadhatasz magadhoz senkit, ezt csak édes anyád tehetné.

— Bocsánatot kérek, azért szóltam, mert mamám nincs itt; ha itt volna,

ene a családot
 lánykát pedig
 ába kerestek,
 lezték Évikét,
 a maga nevé
 mégis meg-
 hogy nem ide
 azonban még
 hogy az ország
 a kicsike nem
 abba hagyta a

etünk semmit.
 tunk, de attól
 omra. A sze-
 e mi lesz ezzel
 ki, a ki kész

adom, szólt az
 Évikét.

r a jó asszony
 ékonyka hang,
 szintén kiáltá:
 adom.

nevettek, kivált
 a kis leányka
 tálnok is kény-

a kis leányom?

z édes anyám
 mellett.

szólt a hivatal-
 ilyen komoly
 nek való. Te
 senkit, ezt csak

azért szóltam,
 ha itt volna,

bizonyosan ő tette volna. Mamám nagyon szereti a kis gyermekeket s alig két hónapja halt meg egy kis hugocskám, épen ilyen kora, mint ez az Évike. Én bizonyosan tudom, hogy mamám szívesen magához fogadja meghalt testvérem helyére ezt a kicsikét, hát azért szóltam.

Most az emberek már nem nevettek. Ugy találták, hogy ez a kis leány egészen okosan beszél. De a hivatalnok mégsem hallgatott rá, hanem amaz asszonyhoz fordult, a ki előbb ajánkozott. Kérdezte tőle, kicsoda, micsoda?

— Varrónő vagyok, kérem alássan, szegény özvegyasszony, az igaz, de meg tudom keresni a kenyeremet, ismerik az egész környéken Kata nénit. Gyermekeim nincs és szívesen magamhoz veszem ezt a kicsikét, ha jobb sorsa nem akad. Ha Lujza anyja fogadja magához, az persze sokkal jobb lesz a szegény gyermeknek. Én ott lakom a szomszédban, jól ismerem Kövesné asszonyt, nagyon derék asszony-ság és azt hiszem, Lujza nem mondott olyan oktalanságot, mint hiszik.

— Jól van, hát hívják ide Kövesné asszonyt.

Lujza maga szaladt el mamájáért, kinek utközben mindent el is mondott. Mire visszatértek, Évike egy padon már aludt. Kövesné lehajolt a kedves kis gyermekhez és meghatóttan mondá:

— Szegény kicsike! Igazán, szinte hasonlít az én meghalt leánykámhoz.

— No's, szólt a hivatalnok, hát rászánja-e magát arra, a mit leánya mondott? kérdé a hivatalnok.

— Hát ha Lujzácskám már úgy mondta, legyen úgy, felelt Kövesné. Ma-

gamhoz fogadom a kis árvát, legalább addig, mig valami rokona utána jön.

Ezzel karjaiba emelte az alvó gyermeket. Többen, kik ott voltak, dicsérték szép tettét és egy kis pénzt is kezdtek összerakni, hogy segítsék; de Kövesné büszkén mondá:

— Köszönöm, nincs szükségem segítségre, jól jövedelmez az én boltocskám és ha jót akarok tenni, hát a magam zsebéből teszem.

Félórával később Évike csöndesen aludt Kövesné elhunyt kis leányának ágyacskájában. Lujza ott állt mellette és elégedetten nézte kis védenczét, kit ő mentett meg. Kövesné is sokszor oda jött és meghatva nézegette az alvó leánykát, de egyuttal aggódva mondá:

— Eddig jól van, de holnap reggel majd bajosabb lesz ám. A kicsike majd keresni fogja mamáját, hozzá fog kívánni. Szegényke még meg sem érti, mi az, hogy meghalt az anyja, mégis sirni fog utána!

De mikor Évike másnap reggel fölébredt, sirás helyett legelőször is nagyot kaczagott. Az, hogy idegen ágyban fekszik, nem lepte meg a kicsikét, mert pár nap óta, hogy utban volt szüleivel, ezt már megszokta. Már világos reggel volt, mikor édes álmából fölébredt és a szoba tetejére nézett, ott pedig valami furcsát pillantott meg: egy kitömött gyikocskát, mely egyik sarokban függött. Ez még a Lujza néhai atyjáé volt, ki szerette az ilyen kitömött állatokat; később Lujza és testvérkéje mulattak rajta és egyszer, hogy a gyikocska meg ne éhezzen, egy nagy darab kenyérhéját dugták a szá-

jába. Mint régebben Lujza és kis huga, úgy most a piczike Évike is nagyot nevelt, mikor ezt látta.

Kövesné, ki a szobát rendezgetve járt föl s alá, szinte meglepetve nézett a kis leányra, oda sietett hozzá és nyájasan hajolt le hozzá. De már erre vége lett Évike jó kedvének; ijedten nézett az idegen arcra és sirva kiáltá:

— Mama! kedves mama! Jőjj ide!

A jó mama ott feküdt a kórházban, holtan, kiterítve. Évika erről semmit sem tudott, ha mondták volna sem érti meg; csak hívogatta folyvást a mamát keserves zokogással. Kövesné maga is könyezett, mikor a szegény gyermek szomorú sorsára gondolt; de aztán megpróbálta, hogy lecsitítsa Évikét.

— A mama el fog jönni, mondá nyájasan. Nemsokára eljön, azt mondta, hogy addig öltözködjél fel szépen.

— És apácska is eljön? kérdé a kicsike gyanakodva.

— Természetesen. És apácska haragudnék, ha nem volnál felöltözve.

Erre Évike azonnal fölugrott.

— Oh, Évike jó lesz, apácska szeretni fogja, mondá mosolyogva.

Engedte magát felöltöztetni, miközben Kövesné kérdé, hol lakik mama és apa. Évike találmóra mutatott kezével egyszer jobbra, aztán balra és magyarázta

— Ott... ott messze... ott van a vasut... sok kocsi... aztán megyünk, sokáig megyünk és akkor otthon leszünk.

Ebből a magyarázatból Kövesné egy csöppel sem lett okosabb. Látta, hogy a kicsikét hiába faggatná, az még nem tud

semmit. Nem is kérdezett hát tőle effélet, hanem engedte csacsogni. Évike összevissza beszélt mindenféle bohóságot, mint az efféle kicsi gyermek szokott; de minduntalan félbehagyta, hogy azt kérdezze:

— Hol van a mama? Jön a mama mindjárt? Ugy-e jön?

A jó asszony alig győzte újra meg újra csillapítani, nyugtatni a kis leányt. Épen elkészült felöltöztetésével, mikor benyitott Kata néni, a jó öreg varrónő, ki már az este úgy megsajnálta Évikét.

— Hogy van a kedves kicsike? Ugy látom vidám, nem sir.

— Már nem sir... de nem tudom, meddig biztathatom... várja a mamáját.

— Szegény gyermek! Nem is sejti, milyen szomorú csapás érte. És mily szépen, illedelmesen viseli magát,— úgy látszik, gondosan nevelték.

— Meghiszem azt. Szülei jó módu emberek lehetnek, a gyermek ruhácskái nagyon csinosak, finomak. Azt hiszem, egyetlen gyermek volt, mert csak apját és anyját emlegeti.

Kata néni ölbe vette Évikét és kérdé tőle, van-e testvére.

— Testvérem? Mi az?

— Hát ilyen kis leány mint te, vagy kis fiu.

— Nincs... hanem volt egy szép fehér cziczám, oh, olyan szép! És majd lesz megint, apácska mondta.

— Szeret téged apácska?

— Szeret bizony. Évike jó, apácska szereti, mama is szereti. Oh, de hol van mama! Mért nem jön a mama! Én mamához akarok menni!

A két asszony szomoruan nézett egymásra, aztán Kövesné megszólalt:

— El kell mennem a rendőrséghez, talán megtudtak már valamit a szegény

...AZ ÖSZVÉR HÁTÁRA ÜL. (Lásd a 31. lapon.)

gyermek szüleiről. Kedves Kata néni, legyen addig a boltban ... most Lujza van ott, de neki már indulni kell iskolába.

— Bizza csak reám, majd vigyázok én addig a boltban és ha vevő jön, kiszolgálom. A kicsikét is elmulattatom addig.

Átmentek a boltba. Nem valami fényes nagy bolt volt ez, hanem csak olyan kiskereskedés, melyben holmi apróságot vásároltak a környékbeli szegényebb emberek. Volt ott mindenféle: kenyér, liszt, cukor, sajt, fűszer és más efféle portéka s a kis boltoeska egészen tele volt a különböző czikkek szagával. Kövesné kézen fogva vezette Évikét, de ez, mihelyt a boltba léptek, kiszabadította magát.

— Czicza, cziczuska! kiáltá.

Csakugyan egy szép nagy macska szundikált ott egy széken s kissé megijedt, mikor a kis leány ott termett mellette. De rögtön nagy barátságot kötöttek, mert Évike gyöngéden simogatta s a macska ezt örömmel engedte. A következő pillanatban azonban Évike már ott hagyta a cziczát és megint nagy ujjongással kiáltá:

— Lujza! Lujza!

Feléje futott s Lujza nyájasan fölkapta ölébe, megesókolta, aztán körülhordozta a boltban. Látszott, hogy ez új, szokatlan a kicsikének, mindent megbámult, megtapogatott, tapsolt, mikor a nagy süveg czukorra ráismert. Lujza jókedvűen hordozta, úgy, hogy Évike nem is kívánczozott ezalatt a mama után. Kövesné szinte megirigyelte, hogy leánya jobban el tud banni a talált gyermekkel. Végre azonban Lujzának indulni kellett iskolába s mikor elment, Kata néni dicsérőleg mondá:

— Nagyon kedves, derék leányka ez a Lujza, mondhatom.

— Valóban az, felelt anyja büszkén.

Kövesné is elindult, hogy a rendőrségnél utána járjon a talált gyermek dol-

gának. A rendőrség csakugyan kikutatott már valamit, csak hogy nem sokat. Rátaláltak a vendéglőre, melyben Évike és mamája szállva voltak; itt a vendéglőstől megtudták, hogy tegnap egy Erdei nevű ur is volt velök, de elutazott, igen csekély holmival hagyva hátra a beteg nőt és kis leányát. Ugy látszik, férje volt a nőnek és apja a kis leánynak, de hát ezt bizonyosan nem tudhatni és azt sem, honnan jöttek, kicsodák. De az bizonyosnak látszott, hogy az az Erdei ugyancsak keveset törődhetett a beteg nővel és gyermekkel, mert különben nem hagyta volna magukra. Meglehet, hogy nem is rokonuk, csak elkísérte őket idáig, aztán tovább utazott a maga dolgai után, senki sem tudja, hová.

Ebből tehát keveset tudtak meg Évike dolgáról. A tisztviselő ígérte, hogy majd ujságokban és más módon is kerestetni fogják azt az Erdeit és ha megtudnak valamit, majd értesítik Kövesnét. Ezzel a jó asszonyt haza küldték.

(Folytatása következik.)

MEZEI SÉTA.

(Képpel a 25. lapon)

AVETÉS már aranyárga,
Aratás már nagyban járja,
Én is, én is aratgatok,
Bajszos kalászt szakajtgatok.

Piros pipacsot melléje,
Buzavirágot közéje!
Szépen egymás mellé tűzöm,
Aztán koszorúba fűzöm.

LÓRIKA IBOLYÁI.

— Elbeszélés. —

(Képpel a 24. lapon.)

AZT akárki is láthatta, hogy Lórika és Nettike nem szerették egymást. Egy házban laktak, együtt voltak egész nap, de csak azért, mert nem lehetett máskép. Lórika ugyancsak szerette volna, ha Nettike nincs ott a házban, maga Nettike pedig szintén szeretett volna akárhol egyebütt lenni, hogysen a Lórika büszke, sértő viseletét tűrje. Nem is titkolta egyikök sem, hogy nem szereti a másikat.

Lórika haragudott Nettikére, mikor még nem is ismerte. Pár héttel ezelőtt történt, hogy az apa egy napon így szólt a mamához:

— Kedvesem, rossz hirt kaptam a testvéredről... nagyon beteg, az orvosok külföldre küldik s ki tudja, haza tér-e valaha.

— Oh istenem! Hát a gyermekek?

— Dezsőt a városba adja iskolába, Nettikét meg hozzánk szeretné küldeni.

Lórika, ki ezt hallotta, titkon boszankodott s megszólalt:

— Hát Nettikét mért nem küldik szintén valami iskolába?

— Annak sok oka van, kedves leányom, de elég az az egy is, hogy a bácsi szegény ember, nem fizethet sokat, kivált mikor saját betegsége miatt is sok a kiadása. Itt nálunk pedig jó helye lesz a kis leánynak, a nevelőnő majd őt is tanitgathatja.

— Ugy van, szólt a mama. Még ma irunk, hogy csak küldjék ide. A mennyire lehet, segítünk szegény rokonainkon.

Lórikának azonban épen ez nem tetszett. Ha valami gazdag rokon lett volna Nettike, a kivel büszkélkedni lehet, az tetszett volna Lórikának, de mit akar itt náluk az efféle szegény rokon, a ki csak alkalmatlan? Mert Lórika önző volt, hiu és már előre attól félt, hogy majd tőle vonnak el egyetmást Nettike számára. Már is mondta az apa, hogy a nevelőnő Nettikét is tanithatja, pedig a nevelőnő csak az ő, a Lórika nevelőnője. Az igaz, hogy eddig nem nagyon sokat gondolt vele és nem bánta volna, ha mentül ritkábban látja, mert a tanulás nem volt épen kedvencz foglalkozása. De annál inkább, — mert hátha Nettike meg szeret tanulni, a nevelőnő majd azt mondja, hogy Nettike különb leány? Ez már csak nagy boszuság volna.

Ilyen gondolatokkal volt tele a Lórika feje és elhitette magával, hogy neki kára lesz abban, hogy szegény rokona egy ideig vendégek lesz. El is tökéltelte magában hogy nem fogja szeretni. Meg is tartotta a szavát. Mikor Nettike megérkezett, Lórika csak úgy félvállról nézett rá és csak akkor nyujtott neki kezet, mikor a mama kereken ráparancsolt.

Nettike azonban bár szegény, de önérzetes és büszke leányka volt s mikor látta, hogy Lórika épen nem nyájas iránta, hát egészen hasonlóval viszonzotta. A világért sem mondott vagy tett ugyan olyat, a mi Lórikát bánthatta volna, csak egyszerűen nem törődött vele, feléje sem nézett. Lórika előre készült, hogy fog majd panaszkodni, duzzogni, hogy Nettike neki utjában áll, alkalmatlan, de akár-

mint kereste is, nem talált rá okot. Csak egy dologban teljesült csakhamar aggo-

dalma: a nevelőnő csakugyan rövid idő alatt nagyon megszerette Nettikét, ki

ITT HOZOM A BÜNÖST... (Lásd a 29. lapon.)

igen szorgalmas és jó tanuló volt, föld-
ványait mindig pontosan végezte és soha | sem gondolt játéokra, míg dolgaival el nem
készült.

idő
két, ki

— Lásd, Lórika, szól a nevelő, példát vehetsz Nettikéről. Őt soha sem kell inteni, hogy leczkáját megtanulja.

Ezért aztán Lórika még inkább haragudott és a hol lehetett, éreztette Nettikével, hogy azért ők mégsem egyenlők. Azt nem vette észre, mily csunya dolog az, ha valaki a szegényebb iránt

gőgösen viseli magát és megfélekedzik a vendégszeretetről. De azután még rosszabb is történt.

Egyszer a kertben sétáltak s az apa így szól Nettikéhez:

— Szeretsz-e kertészkedni, kis hugoskám?

— Oh nagyon, kedves bácsikám.

MEZEI SÉTA. (Lásd a 22. lapon.)

— No's hát adok neked egy darabkát itt a kertben. Lórikának már van külön kertcskéje, melyben maga dolgozgat. Majd meglátom, ki lesz közületek jobb kertész. —

— De apácska, nem igen van már hely a kertben, szól Lórika irigyen.

— Majd találunk.

Az apa egyenesen arra ment, a hol Lórika külön kertcskéje volt. És épen ennek szomszédságában kijelölt egy darab földet, hogy az legyen Nettike kertcskéje. Nettike egészen boldog volt és úgy fölvidult, hogy ilyen jókedvűnek még

el nem

nem is látták. Másnap pedig még nagyobb lett az öröme, mikor Lórika apja a városból hozott apró kerti eszközöket: ásót, kapát, gereblyét, még pedig egészen egyformát mind a két leányka részére. Lórika annál inkább boszankodott, hogy Nettike mindent épen olyant kap, mint ő, még virágmagot és plántát is. Csak az vigasztalta meg, hogy pár nap mulva ő mégis kapott a kertescskéjébe valamit, a mije Nettikének nem volt. Klára néni járt ott látogatóban, ígért Lórikának szép ibolyát és meg is küldte, még pedig annyit, hogy egy egész kis virágágy tele volt. Az ibolyák gyönyörűen fejlődtek, virágoztak s Lórika büszkélkedett velök; de Nettikének nem adott soha csak egy levélkét sem belőle.

Beköszönt a nyári szünidő s a nevelőnő pár hétre elutazott rokonaihoz pihenni. A lecke szünetelt és Nettike most ideje legnagyobb részét kertescskéjében töltötte. Az ő kertescskéje sokkal szebb volt, mint a Lórikáé, mert nem türt meg benne semmi gyomot, elszáradt virágot, az utakat tisztán tartotta, a virágokat öntözgette, kapálgatta s a kik látták, mindnyájan megdicsérték. De ha a Lórika kertescskéjéhez értek, mégis csak azt kellett mondaniok:

— Mily gyönyörű ibolyák! Ez valóban a legszebb az egész kertben.

Ezzel aztán Lórika meg volt elégedve. Mégis csak az ő kertje különb.

Egy napon mindaketten ott dolgoztak kertescskéjükben, mikor egy rongyos kis cigány leány vetődött valahogy oda és kenyeret kért. Nettikéhez szólt és ez

nyájasan felelte, hogy menjen be a házba, a konyhában majd kap egy kis enivalót.

— Köszönöm alássan, kisasszonyka, felelt a cigányleány s megindult.

De a mint a Lórika kertescskéje mellett elhaladt, szemébe tűntek a szép ibolyák és szinte akaratlanul felkiáltott:

— Jaj de gyönyörű ibolyái vannak a kisasszonynak.

Lórika gőgösen rivalt rá:

— Mit akarsz? Mi keresni valód van itt? Takarodjál haza.

— Kérem szépen... azt mondta az a másik kisasszonyka, hogy bemehetek a házba egy kis kenyeret kérni.

— Itt nem ő parancsol, hanem én. Ő itt nincs itthon, én parancsolok s azt mondom, tüstént takarodjál! Semmi szükségünk sincs efféle tolvaj cigányokra.

Épen akkor a ház felől csöngetés hallatszott, az ebéd jele. Lórika ledobta kis kapáját és megindult befelé. Nettike is megindult s mikor a cigányleány mellett elhaladt, így szólt:

— Rokonomnak igaza van, én itt nem vagyok itthon... nagyon sajnálom, mert ha itthon volnék, kapnál egy kis ebédet. De nézd, van egy pár krajczárom, neked adom.

Oda adta néhány krajczárját és bement a házba, azt gondolva, hogy a cigányleány is távozik. De a kis cigányleány még ott maradt. Nettike iránt hálát érzett ugyan az alamizsnáért, de annál boszúsabb volt Lórikára a gőgös, sértő szavak miatt. Boszun törte a fejét és hamar ki is találta módját: fölkapta a kis kapát és egytől-egyig kivagdalta, ösz-

szedarabolta a gyönyörű ibolyákat. Azután elfutott.

Nettike is boszus volt, mert nagyon sértették a gyöngédtelen szavak, melyeket Lórika ő róla mondott; de azért nem gondolt semmiféle boszura és ebéd után, hogy ne kelljen Lórikával találkoznia, nem ment kertescskéjébe dolgozni, hanem könyvet vett elő és a nagy kert egy árnyas helyén a pázsitra heverészve olvasgatott. A mint itt feküdt, látta, hogy Lórika jön a mamával és Klára nénivel.

— Meglássá nénikém, milyen gyönyörűek az ibolyák, melyeket nekem adott. Mindenki azt mondja, hogy messze földön nincs szebb.

— Meg is nézem, felelt a néni.

Elhaladtak s Nettike tovább olvasott, de nem sokáig, mert amazok rövid idő múlva már visszatértek, csak hogy most épen nem olyan vidáman, mint a hogy mentek. Lórika egészen ki volt pirulva és mérgesen sirt, hadonázott, a mamája komolynak, haragosnak látszott, s még a jó Klára néni is boszusnak látszott és épen amint a bokor mellett elhaladtak, így szólt:

— Ez már csakugyan nagy gonoszság! Valóban borzasztó feladat, ilyen boszuálló teremtetést tartani a házban.

Tovább mentek s Nettike pár perczig törte a fejét, vajjon mi történhetett, hogy olyan rossz kedvük támadt. Mivel azonban hiába törte a fejét, abbahagyta és tovább olvasott. Kis idő múlva kocsizörgés hallatszott s Nettike tudta, hogy Klára néni távozik. Nem sokára pedig hallotta, hogy a nevét kiáltozzák. Fölugrott és bement, nyugodtan, mint mindig. Annál inkább csodálkozott, hogy Lórika mamája,

ki eddig mindig nagyon nyájas és szives volt hozzá, most haragos, szigorú arccal fogadja.

— Hogy merted a Lórika ibolyáit tönkre tenni? kérdé.

Nettike bámulva nézett a nénire. Ezt a kérdést valóban nem értette.

— Mi történt az ibolyákkal, kedves nénike? kérdé őszinte hangon.

— Ne tetézd a gonosz tettet még ravaszkodással is, szólta a néni szigorúan. Nagyon jól tudod, mit tettél.

— Igen, szólta közbe Lórika. És csak boszúból tetted, mert nem engedtem, hogy bejöjjön az a cigányleány, a kit te beküldtél.

— De édes nénikém, én igazán nem tudom, miről van szó. Kérem, mondja meg.

Nettike ezt oly nyugodt, őszinte hangon mondta, hogy a néni akaratlanul is hinni kezdett neki. Elmondta tehát, hogy a Lórika szép ibolyái mind ki vannak vagdalva és az a gyanu, hogy ő, Nettike tette ezt.

De már erre elsápadt Nettike és könyes szemekkel modá:

— Nénikém, édes nénikém, hogy tehet föl rólam ilyet!

— Nagyon könnyen. Mert Lórika elmondta, hogy haragodban szinte elvörösödtél, mikor ő nem eresztette be a cigányleányt.

— Az igaz, nagyon megharagudtam azért, amit Lórika mondott.

— Ugy-e! És azután boszut főztél ki és kivágtad Lórika legszebb virágait. Valld meg őszintén!

— Nem, azt nem tettem. Haragudtam a sértő szavak miatt, melyeket Lórika

mondott és mert sajnáltam azt a szegény éhes leányt, a kit elkergetett. Mi otthon mindig adunk egy-egy darab kenyeret az éhezőnek, nem kergetjük el durva szóval.

A mama akaratlanul is Lórikára nézett, ki e szavaknál fülíg pirult, de aztán csak még inkább haragudott Nettikére. A mama pedig így szólt:

— Nem az most a kérdés, helyesen cselekedett-e Lórika, hanem hogy a virágokkal mi történt. Még egyszer intlek, légy őszinte.

Nettike azonban nyugodtan ismételte, hogy ő nem bűnös semmiben. Lórika mérgesen ismételte vádját, de a mama nem hitt neki egészen, mikor Nettike nyugodt, őszinte arcát látta. Utoljára is abba hagyták a dolgot, miután semmit sem lehetett kideríteni.

De e naptól fogva Nettike nagyon rosszul érezte magát a háznál. Látta, hogy Lórika szülei mégsem igen hisznek neki, inkább hiszik, a mit Lórika beszél, a mi persze természetes is volt. És mert Lórika ez időtől fogva még inkább kimutatta, hogy nem szereti Nettikét s bűnösnek tartja az ibolyák elpusztításában, lassanként a háznál mindenki olyan furcsán gyanakodva nézett a szegény kis leányra, mintha valami gonosztevő lett volna.

Vagy három nap mult el így s Nettike ugyancsak busan éldegélt, mikor negyedik nap nagy öröm érte: testvérbátyja Dezső érkezett meg, hogy néhány napot ott töltsön a szünidőből. A két testvér nagyon szerette egymást s Nettike természetesen elbeszélte Dezsőnek az egész ibolyahistóriát. Dezső figyelmesen hallgatta, aztán így szólt:

— De hiszen az világos, hogy az a cigányleány pusztította el boszuból.

— Magam is azt hiszem.

— No's, hát mért nem mondtad a néninek?

— Hogy mondhatnám, mikor bizonyosan mégsem tudom? Hátha mégsem az a cigányleány tette és ártatlanul bűntetnék?

— Hm! Majd meglátjuk. Itt laknak azok a cigányok?

— Nem tudom... azóta nem láttam.

— Mikor jöttem, a falu végén láttam sátoros cigányokat. Sétáljunk csak oda.

Kisétáltak s alig értek a cigánysátor közelébe, Nettike már ráismert arra a leányra, ki akkor a kertben járt. Megmutatta Dezsőnek, ki egy krajczárt vett elő és messziről mutatta a leánynak.

— Jőjj ide, kapsz krajczárt.

A rongyos cigányleány nem sokat hívatta magát. Dezső oda adta neki a krajczárt, aztán így szólt:

— Még egy krajczárt kapsz, ha igazán felelsz arra, a mit kérdezek. Miért pusztítottad el a kertben azokat a szép ibolyákat?

A cigányleány daczosan nézett rá.

— Én nem pusztítottam el, felelé.

— De igen! Hiába tagadod, te tetted. És ez nagy hálátlanság volt tőled, mert a hugom adott neked alamizsnát s most ő szenved miattad, azt hiszik, ő pusztította el a virágokat.

— No már ez nem igaz, pattant föl a cigányleány; hogy foghatják rá a jó kisasszonykára? Akkor inkább megval-

lom, hogy én tettem, nem bánom, ha megvernek is.

— Ne félj, nem fognak bántani, majd én beszélek a nagybátyámmal. De el kell jönnöd és magadnak kell elmondanod, mit tettél és miért.

— Nem bánom, elmondom.

Megindultak mindjárt a ház felé. A kapunál a kis cigányleányt kissé elhagyta a bátorsága, de ekkor Dezső már nem eresztette. Kézen fogva vezette

az udvarra, hol Lórika szülei éppen ozsonnánál ültek az árnyas fák alatt; ott volt Lórika is. Ugyancsak bámultak, mikor Dezső a cigányleányt odavezette.

— Itt hozom a bűnöst, a ki elpusztította a Lórika ibolyáit. (Lásd a képet a 24. lapon). Ő maga fogja elmondani.

— Hát el is mondom, szólt a cigányleány elszántan. Nagyon éhes voltam és ez a kisasszony ni még azt sem engedte meg, hogy a házba menjek kenyeret kérni. Magam maradtam ott, hát mérgemben elpusztítottam a virágokat, mert láttam, hogy ez annak a rossz szívi kisasszonynak a kertecskéje.

Mindnyájan Lórikára néztek, ki olyan vörös lett mint a főtt rák. A mama pedig megszólalt:

— Ej Lórika, ez már nem szép dolog, a mit hallanunk kell. Először is szivtelen voltál e szegény gyermek iránt, de azután még gonoszabbul cselekedtél, mikor Nettikére háritottad a gyanut, mert ugy beszélted el a dolgot, mintha ő maga maradt volna ott a kertben. És eltúrted, hogy kedves kis rokonunk szenvedjen e gyanu miatt. Hogy fogod ezt jóvá tenni? Lásd, ez a szegény tudatlan cigányleány tultett rajtad, eljött őszinte vallomást tenni.

Lórika, kiben az önzés és hiúság még nem ölte ki egészen a jobb indulatot, egy ideig zavartan, szemeit lesütve ült ott, aztán nagy zokogásra fakadt s végre bűnbánólag mondá:

— Belátom... nagyot hibáztam... nem szerettem Nettikét, azért tettem az egészet... bocsáss meg, jó

mamácskám és te is, Nettike... tudom, hogy te sem szeretsz...nem is érdemlem...de ha megbocsátanál...

Nettike, a ki mindig őszinte volt, kezét nyujtott és így szólt:

— Eddig nem szerettelek, az igaz, mert gőgös, irigy voltál irányomban. De azért nem haragszom és szivemből megbocsátok.

— Jövöre pedig szerető rokonok legyetek, mondá komolyan az apa. Most

ROPPANT MULATSÁGOS! (Lásd a 30. lapon.)

hogy tudom, mikép voltatok eddig, majd jobban fogok én is ügyelni.

— Ez a szegény cigányleány pedig, szólt közbe Dezső, ugy-e nem kap büntetést, bácsikám?

— Sőt megjutalmazom. Lórika, vezesd a konyhába, vendéged meg. Majd pénzt is adok neki.

Enaptól fogva nagyot változott Lórika. Rajta volt, hogy gyöngédséggel, szeretettel tegye jóvá, a mit Nettike ellen vétett és mikor Nettike pár hét múlva hazautazott, a két leányka mint igazi jó barátinő vált el egymástól.

ROPPANT MULATSÁGOS!

(Képpel a 29. lapon.)

A NÉGY baba hogy nevet!
 Valami furcsa lehet.
 Ugyan ti kis magzatok,
 Valjon min is kacagtok?
 Hát... hát... bolond az eset:
 Kéményseprő, lisztes molnár
 Nagy hévvel ölekezett,
 Kormos lett a molnár, ó!
 S fehér a füstfaragó,
 Ó, ó, ó — ah, ah, ah!
 Ez aztán a figura,
 Ha ha ha!

BETÜREJTVÉNY.

Van 4 a, 2 á, 2 d, 1 h, 2 i, 2 l, 2 m, 1 o, 3 2, r, 1, u, 2 v, 1 z.

Ezek a betűk úgy rendezendők el, hogy a középső keresztet alkotó sor a hajónak egy részét jelentse, az első sor egy betű, a második a vizen vezet át, a harmadik egy hegység Magyarországon, a negyedik föntemlített hajó része, az ötödik egy hasznos intézet, a hatodik egy város a Dunán, a hetedik egy betű.

SPANYOL GYERMEKEK.

(Képekkel a czimlapon és a 21. lapon.)

M Kedves Forgó bácsi!
 Messzi idegen földről írom e sorokat, — Spanyolországból. Utazgatásaim közben ide vetődvén, eszembe jutott, hogy hátha a »Kis Lap« kis olvasóinak elbeszelnék valamit spanyol pajtásaikról, talán érdekelné őket. Fölteszem róluk, hogy már sokan tudják, hol fekszik Spanyolország, a ki pedig nem tudja, hát vegye elő a térképet és nézze meg. A mi szép Magyarországunktól bizony messze esik a spanyolok országa, Európának szélén fekszik délnyugat felé és egy nagy félszigetet képez. Még melegebb ország, mint a mi hazánk, citrom, narancs a szabadban tenyészik.

A spanyol gyermek, mihelyt már egy kicsit járni tud, legelőször is egy nagy szalmakalapot kap a fejére s a kalap felső része szövettel van vastagon körülgyöngyölve, mint valami török turbán. Ez pedig kétfélére jó. Először is a forró nap nem árthat a szabadban futkosó gyermeknek, nem okozhat neki főfájást, nap-szurást; azután meg ha pajkoskodás közben a kis ficzko elesik, hát nem töri be oly könnyen a fejét. Mikor már kissé nagyobbacska a gyermek, kap zambombát és castagnettát. Ez mind a kettő hangszer, még pedig a zambomba dob-féle szerszám, melynek közepén sipforma eszköz áll s ha a dobot az ujjakkal verik, a sip sajátos hangot ad. A castagnetta kemény, sima fából vagy elefántcsontból készült kicsi szerszám, melyet tenyerébe és ujjára fűz a játékos, aztán csattogtatja, hogy a zenéhez, tánczhoz a taktust verje. Ez

eszközökkel minden spanyol gyermek tud bánni, de van is aztán mindenféle olyan lárma, hogy mi megsüketülnénk belé. Hanem a spanyolok ezt szeretik. Aztán a gyermekek keveset is vannak a szobában, mert a meleg időszak ott tovább tart, mint nálunk és még a tél is leginkább csak esőzésből áll. A havat csak nagy ritkaságkép ismerik a nagyon hegyes tájakon, — a spanyol gyermekek tehát nem szánkázna, nem korcsolyáznak, nem is tudják, hogy mi ez. A kicsi gyermek csak addig van a szobában, míg nem tud jól megállani a maga lábán; a nagyobbik testvérke viseli gondját, épen úgy mint minálunk. A képen azt látjuk, hogy a nagyocská leányka épen inni ad a kicsikének (Lásd a képet a czimlapon.) Az a furcsa alaku vizes kancsó minden spanyol házban látható. Poharat nem igen tartanak, hanem sorba isznak a kancsóból, de úgy, hogy senki sem érinti szájával a kancsó vékony, hegyes csapját, hanem messziről csurgatja a szájába a vizet.

A nagyobbacská gyermekek, miután megreggeliztek, iskolába mennek. Iskola azonban nincs minden helységben, a gyermekeknek sokszor messzire kell menni, de nem gyalog mennek, hanem öszvéren. Ló helyett a spanyolok nagyon sok öszvért tartanak s a hegyes tájakon az öszvér kitünően szolgál, mert szelíd, okos, engedelmes állat. Három-négy iskolás gyerek is fölül a hátára, ha pedig kicsike gyermekeket küldenek valahová, akkor nagy kosarat kötnek az öszvér oldalára, a kosárba ültetik a kicsinyeket, a vezető pedig vagy gyalog megy, vagy az öszvér hátára ül (Lásd a képet a 21. lapon.) és

inkább csak nyájas szóval biztatja haladásra, mint ostorral. Megy is az öszvér szaporán, csak néha-néha áll meg, hogy az ut mellett valami nagyon kedvére való füvecskét leharapjon; ezt pedig szivesen engedik neki, mert aztán annál vigabban baktat odább. A szülők pedig nyugodtan rábizzák a kicsinyeket egy-egy siheder fiura is, mert tudják, hogy az öszvérral nem érheti őket baj. Mikor meredek hegyoldalon, keskeny ösvényen megy, ovatosan lépdegél, nem néz se jobbra, se balra, csak a lábai elé, hogy biztosan haladjon. Az idegen, ki öszvéren ilyen veszedelmes helyen jár, könnyen megijed, mert az öszvérnek az a szokása, hogy nem a hegyoldal mellé igyekszik, hanem épen a meredek szélén lépeget; erre azért szokik rá, mert rendszeren nagy kosarak vannak az oldalára kötve, ha tehát a hegyoldal mellett menne, oda ütögetné. Neki pedig egészen mindegy, ha a meredély szélén megy is, mert nem szédül, nem esik le. Az idegen persze nem bizik ebben, de a vezető, ha figyelmeztetik, hogy az öszvért vezesse beljebb, az nyugodtan feleli:

— Soh'se féljen, több esze van neki, mint nekünk.

Már ha ez nem egészen igaz is, de az bizonyos, hogy szerencsétlenség csak a legritkább esetekben történik az öszvér által.

Iskolában a spanyol gyermekek reggel kilencztől délig vannak, aztán kissé pihennek és újra kezdődik a lecke négy óráig. Ekkor mennek haza ebédelni, mert ott általában később szokás ebédelni, mint nálunk. Ebéd után pedig, ha egyéb dolguk

nincs, neki fognak a játéknak, épen úgy mint a magyar kis fiúk és leányok, csak-hogy sok másféle játéku van. A Vad Laczik pedig ott is sok gonosz csinyt követnek el. Egyszer egy csapat fiú bikaviadalt játszott. A bikaviadal, mint talán hallottátok vagy olvastátok, spanyol nemzeti mulatság és erre való czirkuszokban tartják, hol vakmerő férfiak mindenféle módon dühösséteszik a vad bikát s egyik izmos, bátor viador végre eléje áll és leszurja. A fiúk tehát ezt játszották, egyik volt a bika, másik a viador. Annak, a ki a bikát játszotta, eszébe jutott, hogy ő veszedelmes szarvakat szerez magának, előhozott két kést és fejéhez tartva, úgy rohant a viadornak; ekkor ez is szerzett kard gyanánt hosszú kést és ezzel hadonázott. Addig-addig üzték az oktalan játékot, míg végre mindaketten veszedelmesen megsebesíték egymást és hetekig feküdtek bele.

Meggondolatlan, pajkos gyermekek tehát Spanyolországban is vannak. És épen úgy kapnak szigorú büntetést, mint nálunk. Sok kéregető, kolduló gyermeket is látni Spanyolországban s ezek nagyon ügyesek abban, hogy rögtön ráismernek az idegen utasra, kinek aztán mindaddig nem hagynak békét, míg egy pár quartot (apró rézpénzt) nem dob nekik. Ezek természetesen csak a legszegényebb emberek gyermekei, de azért mégsem valódi koldusok.

Kedves Forgó bácsit és kis olvasóit is szívből üdvözlí
Tamás bácsi.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Leitner Ilona és Margit, Schwartz Berta és Józsi, Tenner Adél és Oszkár, Elsner Aurélia.

Jótekonyság.

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: Kenderesi Ferencz 1 frt., Pallai Endre 1 frt. (A gyűjtést, mint már megírtam, berekesztettem. Ez összeget még átadom az özvegynek.)

*

A *bölcsöde* javára újabban adakozott: Szluha Laczika hagyatékából 10 frt., Mocsáry Pali 2 frt., Roboz Cornelia 20 kr. — A már eddig kimutatott 309 frt 85 krral együtt 322 frt 5 kr.

*

Szegény gyermekkórháznak: Szluha Laczika hagyatékából 10 frt.

Ezen összeg ki van mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

*

A Szluha Laczika nevének kimutatott adományokat a következő sorok kíséretében kaptam, melyeket az oly korán elhunyt nemes szívű fiúcska emlékezetére iktatok ide: »T. szerkesztő ur! Sziveskedjék a mellékelt tíz frtot, a *szegény gyermekek* kórházanak, a második tíz frtot pedig a *bölcsöde* javára átvenni, és az illető helyre átszolgáltatni, mint boldogult kis unokaöcsém: Szluha Laczika krajczáronként összegyűjtött kis házi pénztárának eredményét. Felejthetetlen kis halottunk, noha még csak most tanult olvasni, rajongott a »Kis Lap«-ért és nagy tisztelője volt a jó Forgó bácsinak. Izgatottan leste minden szombaton a levélhordót és volt sírás, ha a kedves lap egy nappal késett. Addig nem volt nyugta, míg az egész lapot át nem olvashatta magának. Még halála előtt pár órával is azt kérdezte, hogy megjött-e már a »Kis Lap«, mert az *Aladár jó barátja* című elbeszélésnek a végét még nem tudja; itt volt ugyan a Lap, de mi eltagadtuk, nehogy az olvasással felizgassuk és mert láttuk, hogy a kegyetlen halál félig rátette egyetlen kedvencünk és büszkeségünkre fagyasztó kezét. Mindig tervezte, hogy ha sok pénzt gyűjt, azt mind a kedves Forgó bácsinak fogja küldeni jótekonny czélokra. Azért is teljesitem óhaját és a fent nevezett összeget megújított kérelemmel a tekintetes szerkesztő urnak küldöm. Kecskemét, július 7. *Kovács Lida.*»

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.